

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 92

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 6 februarie 2014

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI ȘI ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
Decizia nr. 488 din 21 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ	2-4		1/2014/9/2013. — Regulament pentru modificarea Ordinului Băncii Naționale a României, al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare și al Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 23/120/113.136/2006 privind cerințele suplimentare de adecvare a capitalului, tranzacțiile intragrup și concentrarea riscurilor la nivelul unui conglomerat financiar	14
Decizia nr. 490 din 21 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996	4-8			
Decizia nr. 541 din 17 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora	8-10		ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE	
Decizia nr. 545 din 17 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2), art. 18 din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, ale art. 1 pct. 2 și pct. 11—14 din Legea nr. 97/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, precum și ale art. 31 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice	11-14	60.	— Ordin privind modificarea Ordinului președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 256/2013 pentru aprobarea machetelor de raportare fără regim special a indicatorilor specifici și a Metodologiei transiterii rapoartelor aferente programelor/subprogramelor naționale de sănătate curative	15
			★	
			Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 488

din 21 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin sentințele civile nr. 2.581/2013, nr. 2.583/2013, nr. 2.586/2013, nr. 2.587/2013, nr. 2.588/2013, nr. 2.584/2013, nr. 2.585/2013, nr. 2.582/2013 și nr. 2.589/2013 din 28 iunie 2013, pronunțate în dosarele nr. 11.849/99/2012, nr. 11.852/99/2012, nr. 11.853/99/2012, nr. 11.854/99/2012, nr. 11.855/99/2012, nr. 6.283/99/2013, nr. 6.284/99/2013, nr. 6.286/99/2013 și nr. 6.287/99/2013, **Tribunalul Iași — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.**

Excepția a fost ridicată de Uniunea Sindicatelor Libere din Învățământul Preuniversitar Iași în cauze având ca obiect calcularea și plata diferențelor de drepturi salariale rezultate din neacordarea sporului de 15% pentru titlul științific de doctor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale sub aspectul excluderii de la acordarea sumelor corespunzătoare titlului de doctor a celor care au dobândit acest titlu ulterior datei de 31 decembrie 2009.

Astfel, prevederile art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 încalcă principiul egalității în drepturi și nediscriminării, deoarece creează o diferență de tratament juridic nejustificată și nerezonabilă între cadrele didactice care au obținut titlul științific de doctor anterior datei de 31 decembrie 2009 și cele care au obținut titlul ulterior acestei date, în sensul că beneficiul sporului aferent acestui titlu este acordat numai primei categorii de personal. Deși ambele categorii de personal dețin titlul de doctor și prestează activitatea didactică la un nivel superior, tratamentul juridic în privința recompensării efortului psihic și calității superioare a actului educațional este diferit. Data obținerii titlului științific, așadar un criteriu temporal, nu reprezintă un criteriu obiectiv care să justifice tratamentul juridic diferențiat aplicat. Invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, precum și aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind interzicerea discriminării.

De asemenea, consideră că, prin neplata dreptului aferent titlului științific de doctor cadrelor didactice din învățământul preuniversitar care nu beneficiau de el la data de 31 decembrie 2009, se instituie o restrângere a folosinței și exercițiului drepturilor economice și sociale ale salariaților în cauză.

Tribunalul Iași — Secția I civilă apreciază că excepțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materia drepturilor

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Uniunea Sindicatelor Libere din Învățământul Preuniversitar Iași în Dosarul nr. 11.849/99/2012 al Tribunalului Iași — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 562D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 563D/2013—570D/2013, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Uniunea Sindicatelor Libere din Învățământul Preuniversitar Iași în dosarele nr. 11.852/99/2012, nr. 11.853/99/2012, nr. 11.854/99/2012, nr. 11.855/99/2012, nr. 6.283/99/2013, nr. 6.284/99/2013, nr. 6.286/99/2013 și nr. 6.287/99/2013 ale Tribunalului Iași — Secția I civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 563D/2013—570D/2013 la Dosarul nr. 562D/2013, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 329 din 25 iunie 2013.

salariale suplimentare. De asemenea, arată că soluționarea pretensei lacune a textului de lege criticat nu intră în competența Curții Constituționale, fiind atributul exclusiv al Parlamentului, unica autoritate legiuitoare a țării.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011, cu următorul cuprins:

„Persoanele care la data de 31 decembrie 2009 beneficiau de un spor pentru titlul științific de doctor beneficiază de o compensație tranzitorie calculată prin aplicarea procentului de 15% la salariul de bază stabilit potrivit prezentului capitol, calculat ca sumă între lit. A, B, C, D, E ale art. 3.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 53 din Constituție referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile Legii nr. 63/2011 au continuat să se aplice în anul 2012, potrivit art. I alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011. Totodată, Curtea constată că aceleași prevederi continuă să se aplice și în anul 2013, potrivit art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012.

În continuare, Curtea reține că prevederile art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate identice (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 329 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 14 august 2013). Cu acel prilej, Curtea a statuat că sporurile, premiile și alte stimulente reprezintă drepturi salariale suplimentare, nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție. Legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula. În acest sens sunt considerentele deciziilor nr. 1.601 din 9 decembrie 2010 și nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie 2011 și nr. 99 din 8 februarie 2012.

De asemenea, Curtea a reținut că sporul pentru titlul științific de doctor a fost eliminat începând cu data de 1 ianuarie 2010, potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Faptul că sumele de bani aferente sporului pentru titlul științific de doctor au fost menținute în continuare sub forma unei sume compensatorii cu caracter tranzitoriu pentru persoanele care îl aveau în plată la data de 31 decembrie 2009 nu vizează existența sau inexistența sporului, ci reprezintă o măsură tranzitorie până la intrarea în vigoare, în totalitate, a prevederilor Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, lege în care nu se regăsește acest spor.

Prin urmare, Curtea a statuat că este de competența legiuitorului eliminarea sau, din contră, acordarea drepturilor salariale suplimentare, fără ca aceasta să aibă relevanță constituțională.

În același timp, cu privire la prevederile art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011, Curtea a constatat că acestea nu vizează situația autorilor excepției, ci situația acelor persoane care aveau în plată, la data de 31 decembrie 2009, sporul pentru titlul științific de doctor.

Așa fiind, Curtea a statuat că admiterea excepției ar echivala cu subrogarea acesteia în sfera de competență a legiuitorului, în sensul acordării sporului, încalcându-se astfel art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia instanța de contencios constituțional *„se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”*.

În fine, Curtea observă că situația în care se află autorul excepției nu este similară cu cea constatată în Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2010, întrucât, în realitate, acesta își argumentează critica prin prisma unei soluții legislative necuprinse în textul de lege criticat. De altfel, chiar constatarea neconstituționalității art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011, sub aspectul invocat, nu ar avea drept efect acordarea sporului pentru titlul științific de doctor pentru persoanele care au obținut acest titlu începând cu 1 ianuarie 2010, ci eliminarea din indemnizația de încadrare brută lunară a sumei compensatorii cu caracter tranzitoriu de care beneficiază alți cetățeni.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Uniunea Sindicatelor Libere din Învățământul Preuniversitar Iași în dosarele nr. 11.849/99/2012, nr. 11.852/99/2012, nr. 11.853/99/2012, nr. 11.854/99/2012, nr. 11.855/99/2012, nr. 6.283/99/2013, nr. 6.284/99/2013, nr. 6.286/99/2013 și nr. 6.287/99/2013 ale Tribunalului Iași — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Iași — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 490

din 21 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „OMV Petrom” — S.A. în Dosarul nr. 1.604/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 153D/2013.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 24 octombrie 2013, în prezența reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin, și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 21 noiembrie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 februarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.604/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996**, excepție ridicată de Societatea Comercială „OMV

Petrom” — S.A. cu ocazia soluționării unei acțiuni în contencios administrativ ce are ca obiect „anulare act administrativ”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât amenda prevăzută pentru fapta contravențională comisă nu se stabilește prin raportare numai la urmările acelei fapte, ci luându-se în calcul întreaga activitate comercială desfășurată de către contravenient în anul financiar anterior. Legiuitorul are o marjă largă de apreciere în stabilirea amenzilor pentru sancționarea contravențiilor care sunt săvârșite în domeniul concurențial și nu numai, însă este imperios necesar ca această marjă de apreciere să se circumscrie regimului constituțional și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea scopului urmărit. În măsura în care sintagma „cifra de afaceri totală” din articolul criticat se interpretează în sensul aplicării acesteia la toate activitățile economice desfășurate de societate, și nu doar la acelea circumscrise activității contravenționale, constituie o restrângere excesivă a unor drepturi și libertăți fundamentale, fără a fi întrunite condițiile expres prevăzute de art. 53 alin. (1) din Constituție.

Cu toate că se poate accepta că impunerea unei amenzi contravenționale poate constitui o ingerință legală asupra dreptului de proprietate generată de nevoia de ocrotire a ordinii de drept și a societății democratice, scopul acesteia nu poate justifica o restrângere excesivă care să aducă atingere însăși existenței dreptului de proprietate. Mai mult, dispozițiile legale criticate încalcă flagrant art. 44 alin. (8) din Constituție, permițând statului confiscarea averii dobândite de către o societate comercială în mod licit, în afara ilicitului contravențional din domeniul concurenței. Astfel, amenda prevăzută de art. 51 din Legea concurenței, în măsura în care vizează cifra de afaceri aferentă întregii activități comerciale desfășurate de către

contravenient, iar nu cifra de afaceri aferentă activității comerciale desfășurate pe piața relevantă a produselor ce au făcut obiectul activității contravenționale, restrânge în mod excesiv dreptul de proprietate al persoanei sancționate, reprezentând o veritabilă măsură confiscatorie pentru partea reprezentând amenda aplicată averii licit dobândite. Cuantumul amenzii ar trebui calculat prin raportare la piața produselor sau serviciilor ce fac obiectul comportamentului anticoncurențial, și nu prin raportare la toate piețele în care contravenientul desfășoară activități și care nu au nicio legătură cu activitatea contravențională. Cu titlu de exemplu, Instrucțiunile privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 stipulează că baza pentru stabilirea amenzilor este reprezentată de „valoarea vânzărilor de bunuri sau servicii care au legătură cu încălcarea”.

De asemenea, interpretarea prevederilor art. 51 alin. (1) din Legea nr. 21/1996, în sensul în care acestea permit aplicarea în mod nediferențiat a unor sancțiuni contravenționale unor întreprinderi participante la o înțelegere anticoncurențială (prin raportare la cifra de afaceri totală a acestora), creează în mod total nejustificat premisele instituirii unui cadru sancționator discriminatoriu, mai favorabil întreprinderilor cu un singur obiect de activitate, față de întreprinderile care își desfășoară întreaga activitate printr-o singură persoană juridică, deși în esență ambele se fac vinovate de săvârșirea aceleiași fapte contravenționale.

Astfel, se solicită declararea ca fiind neconstituțională a sintagmei „cifra de afaceri totală” din cuprinsul art. 51 alin. (1) din Legea concurenței, în măsura în care aceasta se interpretează în sensul că valoarea amenzii se calculează prin raportare la cifra de afaceri totală aferentă întregii activități comerciale realizate de contravenient, iar nu prin raportare la cifra de afaceri totală realizată din activitatea comercială desfășurată pe piața relevantă a produsului în legătură cu care a fost săvârșită fapta contravențională.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Dispozițiile de lege criticate prin care se stabilește sancțiunea care trebuie aplicată pentru încălcarea prevederilor art. 5 alin. (1), ale art. 6 sau ale art. 12 din Legea concurenței nu sunt de natură să afecteze libertatea economică, prevăzută de art. 45 din Constituție, și nici libertatea comerțului, prevăzută de art. 135 alin. (1) lit. a) din Legea fundamentală, întrucât, pe de-o parte, statul are obligația să impună reguli de disciplină economică, pe care agenții economici trebuie să le respecte, iar, pe de altă parte, legiuitorul are competența de a stabili sancțiunile corespunzătoare pentru nerespectarea acestora. De asemenea, nu se poate reține nicio încălcare a prevederilor art. 53 din Constituție, întrucât nu s-a constatat existența vreunui drept sau a vreunei libertăți care să fi fost restrânse prin dispozițiile de lege criticate. În plus, delimitarea făcută de reclamanta între veniturile aferente activității ce a dus la constatarea contravenției și veniturile aferente celorlalte activități nu are temei juridic și nu poate duce la concluzia vreunei discriminări prin comparație cu o persoană juridică ce desfășoară activitate pe o singură piață.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Împrejurarea că legiuitorul a ales să sancționeze contravențional un agent economic prin stabilirea unui sistem de determinare a cuantumului amenzii precum cel criticat, raportat la cifra de afaceri totală realizată, nu constituie o

încălcare a libertății economice sau a dreptului de proprietate privată, reglementarea fiind stabilită în limitele principiilor dreptului contravențional referitoare la regimul sancționator. Aceste aspecte reprezintă o opțiune a legiuitorului, exprimând preocuparea statului pentru a asigura libertatea comerțului și respectarea principiilor concurenței loiale prin instituirea unor sancțiuni descurajante. Apreciază, de asemenea, că dispozițiile criticate, ce prevăd sancționarea cu amendă a societăților comerciale pentru practici anticoncurențiale, prohibite de Legea nr. 21/1996, nu numai că nu restrâng exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți, ci dau expresie dispozițiilor art. 45 și art. 135 alin. (1) din Constituție. Dispoziția legală criticată oferă posibilitatea de individualizare a sancțiunii amenzii în marje largi, proporțional cu gravitatea faptei săvârșite — contravențiile enumerate la alin. (1) al art. 51 se sancționează cu amendă de la 0,5% la 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior —, instanțele judecătorești investite cu soluționarea plângerii contravenționale urmând a se pronunța dacă individualizarea sancțiunii a fost sau nu proporțională cu fapta săvârșită.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, art. 3, art. 10 și art. 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Din încheierea de sesizare și din susținerile părților aflate la dosar rezultă că autorul excepției de neconstituționalitate a fost sancționat cu amendă contravențională pentru încălcarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) din Legea concurenței și a dispozițiilor art. 101 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Așa fiind, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 51 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 16 august 2005, cu următorul conținut:

„Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 0,5% la 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancționării următoarele fapte, săvârșite cu intenție sau din neglijență de întreprinderi sau asociații de întreprinderi:

a) încălcarea prevederilor art. 5 și 6 din prezenta lege, precum și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 45 referitor la libertatea economică, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 135 referitor la economia României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 51 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 21/1996 dispun că încălcarea prevederilor art. 5 și 6 din Legea concurenței, precum și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 0,5% la 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancționării.

Prin Decizia nr. 1.315 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012, Curtea a statuat că reglementarea răspunderii contravenționale și a sancțiunilor cu caracter administrativ este de competența legiuitorului și ține de politica statului, care, în scopul prevenirii săvârșirii faptelor de natură contravențională, impune sancțiuni disuasive.

Regimul sancționator contravențional aplicabil în domeniul concurenței comportă anumite trăsături specifice, cum ar fi amenziile prevăzute în cuantumuri foarte ridicate, aplicabilitatea limitată a dreptului comun în materie contravențională spre deosebire de aplicabilitatea normelor comunitare și a jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și o individualizare a sancțiunii distinctă de cea a altor contravenții.

În ceea ce privește încălcarea normelor de concurență, domeniu reglementat de Legea nr. 21/1996, Curtea observă că principala sancțiune este amenda. Obiectivul amenzilor impuse în cazul încălcării normelor de concurență îl reprezintă descurajarea prin sancționarea întreprinderilor respective (descurajare cu caracter specific) și descurajarea altor întreprinderi de la adoptarea sau continuarea unui comportament care încalcă normele de concurență (descurajare cu caracter general).

În cadrul mecanismului de combatere a practicilor anticoncurențiale, dispozițiile de lege criticate stabilesc două praguri marginale în scopul calculării valorii efective a amenzii — un minimum de 0,5% și un maximum de 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancționării.

Stabilirea „cifrei de afaceri totală” ca și criteriu de raportare în cadrul individualizării sancțiunii, chiar dacă determină în final cuantumuri mari ale amenzii, nu poate determina neconstituționalitatea textului de lege criticat, cu atât mai mult cu cât individualizarea amenzii se face în funcție de gravitatea faptei săvârșite.

Având în vedere impactul încălcărilor regulilor de concurență, care produc consecințe grave atât economiei în ansamblul său, cât și, în mod direct, consumatorilor și celorlalte întreprinderi de pe piață, pentru a fi eficiente, sancțiunile trebuie să transmită un puternic mesaj de descurajare contraveniențelor și să fie într-un cuantum necesar realizării efectului disuasiv.

De altfel, textul criticat prevede că sancțiunea este amenda „de până la 10% [...]”, iar, potrivit art. 52 din Legea nr. 21/1996, Consiliul Concurenței — autoritatea competentă să constate și să sancționeze contravențiile prevăzute de Legea concurenței — trebuie să individualizeze sancțiunea aplicată, ținând seama de gravitatea și durata faptei și de consecințele sale asupra concurenței (a se vedea și Decizia nr. 243 din 4 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008, și Decizia nr. 556 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 15 august 2007).

Curtea observă că astfel de amenzi, instituite ca procent din cifra de afaceri și care pot determina cuantumuri mari ale sancțiunilor, pot fi regăsite în diverse domenii în care impactul încălcărilor poate produce consecințe grave. Exemple în acest sens sunt art. 195 alin. (1) pct. 2 lit. e) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012 [amendă cuprinsă între 1%—10% din cifra de afaceri anuală]; art. 143 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice [amendă în cuantum de până la 2% din cifra de afaceri, iar, în cazul unor încălcări repetate, cu amendă în cuantum de până la 5% din cifra de afaceri]; art. 53 alin. (1) pct. 2 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2013 privind serviciile poștale [amendă de la 5.000 lei până la 2% din cifra de afaceri].

De asemenea, Curtea constată că nivelul maxim al amenzilor pentru contravențiile săvârșite în domeniul concurenței în unele state membre ale Uniunii Europene este stabilit la aceeași cotă: Franța — 10% din cifra totală de afaceri realizată la nivel mondial în anul precedent; Germania — 10% din cifra totală de afaceri realizată la nivel mondial; Olanda — 450.000 Euro sau 10% din cifra totală de afaceri realizată la nivel mondial în anul precedent; Portugalia — 10% din cifra totală de afaceri; Spania — 10% din cifra totală de afaceri realizată în anul precedent; Marea Britanie — 10% din cifra totală de afaceri realizată la nivel mondial (Studiu întocmit la data de 8 august 2013 de Directoratul pentru afaceri financiare și economice — Comitetul pentru concurență din cadrul Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, Tabelul nr. 9, pag. 28).

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 44 din Legea fundamentală, Curtea observă că, în jurisprudența sa constantă, de exemplu Decizia nr. 836 din 16 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 8 ianuarie 2007, și Decizia nr. 257 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 27 iunie 2013, a reținut că dreptul de proprietate privată nu este un drept absolut, așa încât, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele acestuia pot fi stabilite de lege.

Din această perspectivă, Curtea a statuat prin Decizia nr. 575 din 3 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.111 din 8 decembrie 2005, că nu poate fi reținută încălcarea prevederilor art. 44 alin. (1) din Constituție sau a prevederilor art. 1 paragraful 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece stabilirea unor amenzi nu are semnificația unui transfer de proprietate care să încalce Constituția sau normele convenționale, ci este consecința săvârșirii unor fapte ilegale sancționate de lege, în cuantumul apreciat de legiuitor în funcție de gravitatea și frecvența faptelor respective.

Așa fiind, nu se poate susține că prin instituirea unei sancțiuni contravenționale în sarcina persoanelor juridice se aduce atingere dreptului de proprietate, chiar dacă în mod automat executarea sancțiunii aplicate contravenientului înseamnă o diminuare a patrimoniului acestuia. (A se vedea Decizia nr. 1.343 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 7 decembrie 2009, și Decizia nr. 385 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 7 iunie 2012.)

În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale ale art. 45 și ale art. 135, constatăm că, prin Decizia nr. 686 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 1 octombrie 2007, Curtea a reținut că art. 51 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996 stabilește sancțiuni contravenționale în vederea combaterii unor practici anticoncurențiale având ca obiect restrângerea, înlăturarea sau denaturarea semnificativă a concurenței pe piața românească. Aceste dispoziții sunt în sensul art. 135 alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală, potrivit căruia „*Statul trebuie să asigure: a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție*”, astfel încât nu numai că nu restrâng exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți, ci dau expresie dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 45 și art. 135 alin. (1) din Legea fundamentală. Principiul consacrat de Constituție potrivit căruia economia României este o economie de piață, bazată pe libera concurență, precum și garantarea liberului acces al persoanei la o activitate economică și a liberei inițiative, prevăzute de normele constituționale invocate, nu pot fi privite decât în cadrul creat de stat, prin reglementări adecvate, în realizarea sarcinilor

ce îi revin potrivit art. 135 alin. (2) din Constituție. Așa fiind, stabilirea unei contravenții pentru fapte apreciate ca fiind practici anticoncurențiale și sancționarea acestora cu amendă reprezintă o opțiune a legiuitorului, care, cu referire la prevederile din legea criticată, exprimă preocuparea statului pentru a asigura libertatea comerțului și respectarea principiilor concurenței loiale. În același sens sunt și deciziile nr. 243 din 4 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008, și nr. 556 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 15 august 2007.

Totodată, prin deciziile nr. 287 din 22 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 21 mai 2007, și nr. 959 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 20 decembrie 2007, Curtea a reținut că, prin sancționarea cu amendă a societăților comerciale pentru practici anticoncurențiale, interzise de Legea nr. 21/1996, nu se aduce atingere valorilor apărute de Constituție, ci, dimpotrivă, se descurajează comportamentul contrar normelor adoptate în activitatea economică și financiară și se asigură mediul concurențial loial între societățile comerciale, aceasta constituind expresia concretă a obligației statului, prevăzută de art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu ne aflăm în ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată.

În final, Curtea observă că autoarea excepției aduce în sprijinul criticilor formulate dispozițiile art. 23 alin. (2) lit. (a) din Instrucțiunile privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul art. 23 alin. (2) lit. (a) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003, care stipulează că baza pentru stabilirea amenzilor este reprezentată de „valoarea vânzărilor de bunuri sau servicii care au legătură cu încălcarea”.

Plecând de la această afirmație și fără a trece la un control de constituționalitate raportat la dispozițiile actului invocat, Curtea observă că autorul excepției înțelege să citeze respectivul act, făcând abstracție chiar de dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1/2003 și de cele statuate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în jurisprudența sa.

Astfel, pentru o mai bună înțelegere a problemei, Curtea reamintește că Regulamentul (CE) nr. 1/2003 prevede că, „pentru fiecare întreprindere și asociație de întreprinderi care participă la încălcarea normelor, amenda nu depășește 10 % din cifra de afaceri totală din exercițiul financiar precedent”.

Totodată, prin Hotărârea din 11 iunie 2009 pronunțată în Cauza C-429/07, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că „separarea principiului interzicerii practicilor anticoncurențiale de sancțiunile prevăzute în cazul nerespectării acestuia ar determina ca acțiunea autorităților care au obligația de a supraveghea respectarea acestei interdicții și de a sancționa asemenea practici să fie lipsită de efectivitate. Astfel, dispozițiile articolelor 101 TFUE și 102 TFUE (fostele articole 81 CE și 82 CE) ar fi lipsite de efect dacă nu ar fi însoțite de măsuri coercitive prevăzute la articolul 103 TFUE (fostul articol 83 CE). După cum a arătat avocatul general la punctul 38 din concluzii, există o legătură intrinsecă între amenzi și aplicarea articolelor 101 TFUE și 102 TFUE (fostele articole 81 CE și 82 CE). Efectivitatea sancțiunilor aplicate de autoritățile naționale sau comunitare de concurență în temeiul articolului 103 TFUE (fostul articol 83 CE) reprezintă, așadar, o condiție a aplicării coerente a articolelor 101 TFUE și 102 TFUE (fostele articole 81 CE și 82 CE)”. (a se vedea în acest sens și Hotărârea nr. 161/2012 din 20 decembrie 2012 pronunțată de Curtea Constituțională a Belgiei, paragraful B.11)

De asemenea, prin Hotărârea din 27 septembrie 2006 pronunțată în Cauza T-59/02, Tribunalul Uniunii Europene a statuat că, „în cazul în care scopul amenzii s-ar limita doar la a nega profitul așteptat sau avantajul scontat, întreprinderea nu va ține seama suficient de faptul că comportamentul în cauză constituie o încălcare a articolului 101 TFUE (fostul articol 81 CE). A privi amenda doar ca o compensare pentru prejudiciile create ar echivala cu negarea efectului descurajator pe care aceasta trebuie să-l aibă și care se referă la comportamentul viitor, dar și a caracterului punitiv al unei astfel de măsuri în legătură cu respectiva încălcare comisă. Similar, în cazul unei întreprinderi care este activă pe un număr mare de piețe și are o capacitate financiară deosebit de mare, luarea în calcul doar a cifrei de afaceri de pe piața relevantă nu poate fi suficientă pentru a asigura amenzii un efect de descurajare. Cu cât o întreprindere este mai mare și cu cât are la dispoziție mai multe resurse globale care îi permit să acționeze în mod independent pe piață, cu atât mai mult trebuie să fie conștientă de importanța rolului său în ceea ce privește buna funcționare a concurenței pe piață. În acest context, a ține cont de cifra de afaceri totală, în scopul de a calcula cuantumul amenzii, nu duce la o amendă disproporționată”.

Prin Hotărârea Tribunalului din 16 septembrie 2013 pronunțată în Cauza T-386/10 s-a statuat că „limita de 10 % urmărește să evite aplicarea unor amenzi pe care, după toate probabilitățile, întreprinderile, având în vedere dimensiunea lor, astfel cum este determinată prin cifra lor de afaceri totală, chiar dacă aproximativ și imperfect, nu vor fi în măsură să le plătească.

Așadar, este vorba despre o limită care este uniform aplicabilă tuturor întreprinderilor și este stabilită în funcție de dimensiunea fiecăreia dintre acestea și care urmărește evitarea amenzilor în quantum excesiv și disproporționat. Această limită are, astfel, un obiectiv distinct și autonom în comparație cu cel al criteriilor privind gravitatea și durata încălcării. Singura consecință posibilă a unei asemenea limite este reducerea cuantumului amenzii calculat pe baza acestor criterii până la nivelul maxim autorizat. Aplicarea sa presupune că întreprinderea în cauză nu plătește amenda care, în principiu, ar fi datorată pe baza unei aprecieri întemeiate pe criteriile respective. În (...) ceea ce privește pretinsa încălcare a principiului egalității de tratament, pe de o parte, (...), faptul că, în temeiul aplicării limitei de 10 % prevăzute la articolul 23 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, anumiți factori, precum gravitatea și durata încălcării, nu se reflectă în mod efectiv în cuantumul amenzii aplicate unui participant la încălcare, spre deosebire de ceilalți participanți care nu au beneficiat de reducere pe baza limitei respective, nu reprezintă decât o simplă consecință a aplicării acestei limite superioare cuantumului final al amenzii aplicate. Pe de altă parte, Tribunalul s-a pronunțat deja în sensul că simplul fapt că amenda aplicată în final se ridică la 10 % din cifra de afaceri a reclamantei, deși acest procent este mai redus în privința altor participanți la înțelegere, nu poate constitui o încălcare a principiului egalității de tratament. Astfel, această consecință este inerentă interpretării limitei de 10 % drept un simplu nivel maxim autorizat care se aplică după o eventuală reducere a cuantumului amenzii în temeiul unor circumstanțe atenuante sau al principiului proporționalității”.

Având în vedere cele reținute, Curtea constată că dispoziția de lege criticată nu vine în coliziune cu prevederile constituționale invocate de către autorul excepției, motiv pentru care urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996, ridicată de Societatea Comercială OMV Petrom — S.A. în Dosarul nr. 1.604/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 541

din 17 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, excepție ridicată de Ileana Pop în Dosarul nr. 13.648/320/2012 al Judecătoriei Târgu Mureș și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 359D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 365D/2013, nr. 377D/2013, nr. 385D/2013, nr. 392D/2013, nr. 399D/2013, nr. 407D/2013, nr. 545D/2013 și nr. 614D/2013 având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate ridicată de Racz Magda în Dosarul nr. 13.647/320/2012, Keresztesi Ernest în Dosarul nr. 13.656/320/2012, Kovacs Gheorghe în Dosarul nr. 14.033/320/2012, Balizs Francisc în Dosarul nr. 13.650/320/2012, Maki Mihail în Dosarul nr. 13.649/320/2012, Bartha Elisabeta în Dosarul nr. 13.655/320/2012, Tordai Carol în Dosarul nr. 13.651/320/2012 și Markus Ana în Dosarul nr. 13.652/320/2012 ale Judecătoriei Târgu Mureș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 359D/2013, nr. 365D/2013, nr. 377D/2013, nr. 385D/2013, nr. 392D/2013, nr. 399D/2013, nr. 407D/2013, nr. 545D/2013 și nr. 614D/2013.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 365D/2013, nr. 377D/2013, nr. 385D/2013, nr. 392D/2013, nr. 399D/2013, nr. 407D/2013, nr. 545D/2013 și nr. 614D/2013 la Dosarul nr. 359D/2013, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată. Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, invocând deciziile Curții Constituționale nr. 492 din 21 noiembrie 2013 și nr. 509 din 5 decembrie 2013, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 13.648/320/2012, Încheierea din 20 mai 2013 — astfel cum a fost modificată prin Încheierea din 9 septembrie 2013 —, pronunțată în Dosarul nr. 13.647/320/2012, Încheierea din 16 mai 2013, — astfel cum a fost modificată prin Încheierea din 12 septembrie 2013 —, pronunțată în Dosarul nr. 13.656/320/2012, Încheierea din 16 mai 2013 — astfel cum a fost modificată prin Încheierea din 2 august 2013 —, pronunțată în Dosarul nr. 14.033/320/2012, Încheierea din 28 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 13.650/320/2012, Încheierea din 20 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 13.649/320/2012, Încheierea din 15 mai 2013, pronunțată în

Dosarul nr. 13.655/320/2012, Încheierea din 21 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 13.651/320/2012 și Încheierea din 11 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 13.652/320/2012, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora.**

Excepția a fost ridicată de Ileana Pop, Racz Magda, Keresztesi Ernest, Kovács Gheorghe, Balizs Francisc, Maki Mihail, Bartha Elisabeta, Tordai Carol și Markus Ana în dosare având ca obiect soluționarea unor plângeri formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții prevăzute de reglementările legale în materie silvică.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că „dreptul de proprietate al unei persoane care are în proprietate un teren forestier nu este garantat și ocrotit de lege, în măsura în care lipsa unei administrări corespunzătoare a proprietății private poate avea ca efect obligarea persoanei care are în proprietate un teren forestier la plata unor despăgubiri către o altă entitate (respectiv Ministerul Mediului și Pădurilor, prin autoritățile subordonate), fără niciun fel de contraprestație, fără ca sancțiunea să fie justificată prin crearea unui prejudiciu unei autorități sau instituții ale statului și fără ca proprietarul să fie vinovat, în mod direct, de producerea prejudiciului”.

De asemenea, autorii mai arată că nu se poate vorbi de o justă așezare a sarcinilor fiscale în condițiile în care proprietarul unei păduri este ținut să despăgubească o autoritate publică, neproprietară asupra pădurii respective și neprejudiciată în urma tăierii arborilor, întrucât nu a încheiat la timp o convenție cu entitatea competentă.

Judecătoria Târgu Mureș apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care arată că dreptul de proprietate este configurat în condițiile legii, proprietarul având obligația de a respecta sarcinile privind protecția mediului, precum și celelalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, îi revin acestuia. De asemenea, apreciază că dispozițiile de lege criticate nu reglementează aspecte ce țin de configurarea sistemului legal de impuneri a sarcinilor fiscale, precum și că obligația de plată a despăgubirilor se datorează în cazul constatării pagubelor în păduri pentru care nu este asigurată administrarea în condițiile legii, în scopul finanțării Fondului de ameliorare a fondului funciar constituit în baza Legii nr. 18/1991, republicată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 98/2007, nr. 1.346/2010 și nr. 973/2012. Arată că legiuitorul este competent să prevadă cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât acesta să nu intre în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept. Apreciază că, potrivit art. 56 din Constituție, contribuția cetățenilor la cheltuielile publice constituie o îndatorire fundamentală a acestora, iar stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat intră în competența exclusivă a legiuitorului.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 sunt constituționale. În acest sens, arată că legiuitorul a dispus ca o parte din contravaloarea pagubelor prevăzute în cuprinsul textului de lege criticat (în cuantum de 50%) să fie suportată de

către proprietarii pădurilor private care nu asigură administrarea pădurii, prevederi adoptate tocmai în aplicarea dispozițiilor art. 44 alin. (1) și (7) din Constituție. Apreciază că, în materie forestieră, statul are calitatea de reprezentant al societății interesate în ocrotirea fondului forestier și asigurarea echilibrului ecologic. Mai arată că normele supuse controlului de constituționalitate nu instituie plata vreunei taxe sau a unui impozit, astfel încât dispozițiile art. 56 alin. (2) din Constituție nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 15 noiembrie 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 6 aprilie 2007, dispoziții care au următorul cuprins: *„Contravaloarea pagubelor constatate potrivit alin. (4) se determină în condițiile art. 3, 4 sau 5, după caz, și se suportă în cuantum de 50% de către proprietarii pădurilor private care nu asigură administrarea pădurii/serviciile silvice și în cuantum de 100% de către unitățile administrativ-teritoriale care nu asigură administrarea pădurii/serviciile silvice.”*

În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2) referitor la dreptul de proprietate privată și art. 56 alin. (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile legale au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. În acest sens sunt deciziile nr. 492 din 21 noiembrie 2013 și nr. 509 din 5 decembrie 2013, nepublicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii.

Astfel, prin Decizia nr. 509 din 5 decembrie 2013, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, reținând că dispozițiile legale criticate stabilesc, pe de o parte, modul și condițiile în care se determină contravaloarea pagubelor constatate în păduri sau în vegetația forestieră pentru care nu este asigurată/nu sunt asigurate administrarea/serviciile silvice în condițiile legii, iar, pe de altă parte, subiecții care sunt ținuți să suporte contravaloarea acestor pagube, precum și cuantumurile acestora.

De asemenea, prevederile legale supuse controlului de constituționalitate nu trebuie analizate și interpretate în mod singular, ci în contextul întregului art. 8, precum și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 85/2006 în ansamblul său. Astfel, alin. (4) al art. 8, la care face referire textul de lege criticat, prevede că *„În situația în care se constată, de către personalul silvic cu atribuții de control din cadrul autorităților publice centrale care răspunde de silvicultură, pagube în păduri sau în vegetația forestieră pentru care nu este asigurată/nu sunt asigurate administrarea/serviciile silvice în condițiile legii, sumele care se determină ca despăgubiri se fac venit la fondul de ameliorare a fondului funciar, constituit în conformitate cu prevederile Legii*

fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și se virează ocolului silvic cu care proprietarul încheie ulterior contract de administrare/servicii silvice.”

Sumele calculate în temeiul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 85/2006, respectiv contravaloarea pagubelor, nu se transferă în proprietatea unei alte „entități (respectiv Ministerul Mediului și Pădurilor, prin autoritățile subordonate)”, ci se fac venit la Fondul de conservare și regenerare a pădurilor/Fondul de ameliorare a fondului funciar, după caz, cu scopul de a regenera suprafețele parcurse cu tăieri, împădurirea terenurilor goale înregistrate în amenajamentul silvic sau a celor preluate în scopul împăduririi, reinstalarea pădurii pe terenurile ocupate temporar din fondul forestier, efectuarea lucrărilor de ajutorare și de îngrijire a regenerărilor naturale și de îngrijire a culturilor tinere existente, efectuarea lucrărilor în resursele genetice forestiere înscrise în Catalogul național al materialelor forestiere de reproducere, acoperirea cheltuielilor ocazionate de refacerea pădurilor afectate de calamități, efectuarea lucrărilor de îngrijire a arboretelor tinere, degajări și curățări, cumpărarea de terenuri, în conformitate cu metodologia de stabilire a echivalenței valorice a terenurilor și de calcul al obligațiilor bănești etc.

Cu același prilej, Curtea, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 44 alin. (2) din Constituție, a statuat că aceasta nu poate fi reținută, întrucât, în situația în care se constată pagube în păduri sau în vegetația forestieră pentru care nu sunt asigurate administrarea/serviciile silvice în condițiile legii, sumele care se determină ca despăgubiri se fac venit la Fondul de ameliorare a fondului funciar, constituit în temeiul art. 92 alin. (4) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 și care se află la dispoziția ministerului de resort, și se virează ocolului silvic cu care proprietarul încheie ulterior contract de administrare/servicii silvice, potrivit art. 8 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006, astfel cum este și în speța de față.

Având în vedere faptul că pădurea constituie un bun de interes național, legiuitorul a reglementat un cadru legislativ strict în privința conținutului dreptului de proprietate asupra acesteia. În privința atributului de folosință, acest cadru legal are în vedere administrarea pădurii și asigurării serviciilor silvice prin ocoale silvice pe bază de contract [art. 10 alin. (1) și (3) din Codul silvic] și, în mod evident, aplicarea regimului silvic cu toate obligațiile pe care acesta le presupune [art. 6 alin. (1) din Codul silvic].

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ileana Pop în Dosarul nr. 13.648/320/2012, Racz Magda în Dosarul nr. 13.647/320/2012, Keresztesi Ernest în Dosarul nr. 13.656/320/2012, Kovacs Gheorghe în Dosarul nr. 14.033/320/2012, Balizs Francisc în Dosarul nr. 13.650/320/2012, Maki Mihail în Dosarul nr. 13.649/320/2012, Bartha Elisabeta în Dosarul nr. 13.655/320/2012, Tordai Carol în Dosarul nr. 13.651/320/2012 și Markus Ana în Dosarul nr. 13.652/320/2012 ale Judecătoriei Târgu Mureș și constată că dispozițiile art. 8 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006 privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Târgu Mureș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

Rezultă că legiuitorul a înțeles să stabilească în acest fel conținutul dreptului de proprietate asupra pădurii/fondului forestier, sub aspectul atributului de folosință, tocmai în aplicarea art. 44 alin. (1) și (7) din Constituție.

Prevederile de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale referitoare la dreptul de proprietate, ci, dimpotrivă, prin adoptarea acestora, legiuitorul a stabilit anumite măsuri suplimentare pentru protejarea și conservarea pădurilor, precum și regenerarea vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, cum sunt, în speța de față, cele referitoare la obligarea unei administrări corespunzătoare a fondului forestier, indiferent de titularii dreptului de proprietate.

Proprietarii de păduri, indiferent de forma de proprietate, au obligația de a asigura administrarea și serviciile silvice prin încheierea unui contract. Această obligație are natura unei obligații *propter rem*, fiind instituită în considerarea naturii bunului — pădurile, vegetația forestieră și fondul forestier, în general, constituindu-se în bunuri de interes public.

Totodată, Curtea a observat că, din evaluarea prevederilor legale în materie, în realitate, proprietarii au o serie de facilități, singura obligație ce le este impusă este aceea de a încheia un contract de administrare și de asigurare a serviciilor silvice pentru toate pădurile ce le au în proprietate.

Prin aceeași decizie Curtea a reținut că dispozițiile art. 56 alin. (2) din Constituție nu au incidență în cauză, întrucât sumele care se determină ca despăgubiri nu reprezintă o sarcină fiscală, în sensul de impozite sau taxe ce se fac venit la bugetul de stat, ci sunt sume încasate cu titlu de despăgubiri și se fac venit la Fondul de ameliorare a fondului funciar.

Fondul de ameliorare a fondului funciar se află la dispoziția ministerului de resort, potrivit art. 92 alin. (4) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, iar Fondul de conservare și regenerare a pădurilor are regimul rezervelor fiscale și se află la dispoziția și în contul administratorului sau al prestatorului de servicii silvice, potrivit art. 33 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluția pronunțată în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 545

din 17 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2), art. 18 din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, ale art. I pct. 2 și pct. 11—14 din Legea nr. 97/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, precum și ale art. 31 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2), art. 18 din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, art. I pct. 2 și pct. 11—14 din Legea nr. 97/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției și art. 31 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Victor Chițu în Dosarul nr. 5.649/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 429D/2013.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției de neconstituționalitate, constatându-se lipsa celorlalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care susține că dispozițiile art. 31 din Legea-cadru nr. 330/2009 sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că persoanelor care sunt încadrate pe funcții similare în perioada de aplicare etapizată a Legii-cadru nr. 330/2009 nu li se acordă și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu de care beneficiază persoanele încadrate pe funcții similare în luna decembrie a anului 2009, întrucât au aceleași atribuții, exercită aceleași sarcini în aceleași condiții. Așadar, consideră că lipsa titlului de specialist de clasă în luna decembrie a anului 2009 nu poate fi folosită ca argument juridic pentru a fundamenta refuzul de a se acorda persoanelor care ocupă funcția de judecător militar după data de 1 ianuarie 2010 drepturi salariale care includ și contravaloarea acestui spor, însă nu cu titlu de specialist de clasă, ci exclusiv cu titlu de sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu. Ca atare, persoanele încadrate după 1 ianuarie 2010 obțin venituri salariale inferioare celor deja încadrate la data de 31 decembrie 2009, ceea ce este contrar dispozițiilor constituționale și convenționale, precum și celor cuprinse în Declarația Universală a Drepturilor Omului, în Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale, culturale și în Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, cu referire specială la egalitate și nediscriminare.

Apreciază că excepția este admisibilă, sens în care expune condițiile de admisibilitate care privesc ridicarea excepției de neconstituționalitate, cu raportare la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În final, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și depune concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 1.599 din 14 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 5.649/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2), art. 18 din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, art. I pct. 2 și pct. 11—14 din Legea nr. 97/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției și art. 31 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice**, excepție ridicată de Victor Chițu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind anularea unor acte administrative prin care i-au fost stabilite drepturile salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că excepția de neconstituționalitate se fundamentează pe faptul că normele prevăzute de art. 6 alin. (1) și (2) și ale art. 18 din Legea nr. 346/2006, de art. I pct. 2 și pct. 11—14 din Legea nr. 97/2008 au fost adoptate cu necotirea dispozițiilor art. 61 și art. 75 din Constituție, fiind încălcată competența primei Camere sesizate, respectiv Camera Deputaților, care nu a dezbătut textele și soluțiile adoptate de Senat referitoare la normele menționate, acestea fiind adoptate exclusiv de Senat; or, astfel cum a reținut instanța de contencios constituțional, normele legale adoptate prin încălcarea prevederilor constituționale ale art. 61 și art. 75 atrag neconstituționalitatea acestora.

Totodată, consideră că dispozițiile art. 31 din Legea-cadru nr. 330/2009 sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate că persoanelor care sunt încadrate pe funcții similare în perioada de aplicare etapizată a acestei legi nu li se acordă și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu de care beneficiază persoanele încadrate pe funcții similare în luna decembrie a anului 2009. Astfel, sunt încălcate prevederile art. 16 din Constituție, întrucât creează o discriminare între persoanele care ocupă funcții publice similare, în condiții identice, însă în privința elementelor care compun drepturile salariale, discriminarea este întemeiată pe criteriul datei la care aceste persoane au început să ocupe asemenea funcții.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 din Legea-cadru nr. 330/2009 este neîntemeiată. În acest sens arată că, în ceea ce privește critica adusă acestor dispoziții, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității legii menționate, statuând că este de competența legiuitorului eliminarea sau, din contră, acordarea drepturilor salariale suplimentare, fără ca aceasta să aibă relevanță constituțională, nefiind discriminatorie, și nu afectează dreptul constituțional la salariu.

Referitor la critica de neconstituționalitate ce vizează celelalte dispoziții menționate, se arată, pe de o parte, că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei, excepția de neconstituționalitate fiind inadmisibilă, în raport cu art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Pe de altă parte, se menționează că nu este încălcat principiul bicameralismului, întrucât, în procesul legislativ de adoptare a Legii nr. 346/2006, Senatul, în calitate de Cameră decizională, a completat proiectul de lege cu dispoziții referitoare la organizarea și rolul Direcției Instanțelor Militare, neîndepărtându-se în mod substanțial de la forma adoptată de Camera de reflecție.

Aceleași precizări sunt valabile și în ceea ce privește critica adusă Legii nr. 97/2008.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Legea-cadru nr. 330/2009 este inadmisibilă, întrucât aceste norme nu mai sunt în vigoare, avându-se în vedere dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992. Astfel, dispozițiile legale criticate nu mai pot fi analizate, cu atât mai mult cu cât acestea sunt aplicabile personalului nou-încadrat pe funcții în perioada de aplicare etapizată în care salarizarea urma să se efectueze la nivelul salariului în plată pentru funcțiile similare; or, din sentința instanței reiese că autorul excepției nu avea calitatea invocată la momentul aplicării legii, respectiv până la data de 31 decembrie 2009.

În ceea ce privește celelalte dispoziții criticate, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, din verificările efectuate privind procesul legislativ, nu reiese că acestea au fost adoptate cu încălcarea normelor constituționale referitoare la dezbaterea acestora de prima Cameră sesizată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (1) și (2), art. 18 din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 28 iulie 2006, ale art. 1 pct. 2 și pct. 11—14 din Legea nr. 97/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor

acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 15 aprilie 2008, precum și ale art. 31 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009.

Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 221/2008 pentru stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 882 din 24 decembrie 2008, denumirea „Ministerul Apărării” a fost înlocuită cu „Ministerul Apărării Naționale” [art. 23 alin. (2) lit. c)].

Dispozițiile criticate au următorul cuprins:

— art. 6 alin. (1) și (2) din Legea nr. 346/2006: „(1) *Structurile centrale ale Ministerului Apărării, subordonate nemijlocit ministrului apărării, sunt: Departamentul pentru politica de apărare și planificare, Departamentul pentru relația cu Parlamentul și informare publică, Departamentul pentru armamente, Statul Major General, Secretariatul general, Direcția generală de informații a apărării, Direcția management resurse umane, Direcția financiar-contabilă, Direcția instanțelor militare, Corpul de control și inspecție, Direcția audit intern și Direcția medicală.*

(2) *În subordinea nemijlocită a ministrului apărării funcționează consilierii ministrului, Cabinetul ministrului, Direcția instanțelor militare și alte structuri.”;*

— art. 18 din Legea nr. 346/2006: „*Direcția instanțelor militare asigură managementul funcțiilor militare la nivelul instanțelor militare și acționează, împreună cu structurile de resort din Ministerul Apărării, pentru compatibilizarea sistemului jurisdicțional militar cu cel din statele membre NATO.”;*

— art. 1 pct. 2 și pct. 11—14 din Legea nr. 97/2008: „*Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100 din 4 octombrie 2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2007, cu următoarele modificări și completări:*

[...]

2. *La articolul 1, după punctul 2 se introduce un nou punct, punctul 2¹, cu următorul cuprins:*

«*2¹. La articolul 32 se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:*

„(2) *Verificările pentru chemarea în cadrele active ale armatei, cu privire la persoana care îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru a fi numită judecător sau procuror militar, se fac de structura abilitată din Ministerul Apărării, care asigură managementul funcțiilor militare la nivelul instanțelor și parchetelor militare.”*

[...]

11. *La articolul 11, înainte de punctul 1 se introduc trei noi puncte cu următorul cuprins:*

«— *La articolul 44 se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:*

„(2) *Pentru instanțele militare, Direcția instanțelor militare din cadrul Ministerului Apărării este ordonator terțiar de credite.”*

— *La articolul 60, alineatul (3) se abrogă.*

— *La articolul 61, alineatul (2) se abrogă.»*

12. *La articolul 12, după punctul 2 se introduc două noi puncte, punctele 2¹ și 2², cu următorul cuprins:*

«*2¹. La articolul 125, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:*

„(4) *Dispozițiile alin. (1) și (2) se aplică și ordonatorilor de credite pentru instanțele și parchetele militare.”*

2². *La articolul 132, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:*

„(6) *Proiectele de buget anual ale instanțelor militare se elaborează de Direcția instanțelor militare din cadrul Ministerului Apărării, iar cele ale parchetelor militare — de secția sau serviciul din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de*

Casație și Justiție, după consultarea instanțelor, respectiv a parchetelor militare, și se transmit ordonatorului principal de credite.”»

13. La articolul II, după punctul 3 se introduce un nou punct, punctul 4, cu următorul cuprins:

«4. La articolul 135, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Statele de funcții și de personal pentru fiecare instanță militară și parchet de pe lângă aceasta se aprobă prin ordin comun al ministrului justiției și al ministrului apărării, cu avizul conform al Consiliului Superior al Magistraturii.”»

14. La articolul III, înainte de punctul 1 se introduc două noi puncte cu următorul cuprins:

«— La articolul 3, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea este format din grefieri, grefieri statisticieni, grefieri documentariști, grefieri arhivari, grefieri registratori și specialiști IT.”

— La articolul 60, alineatul (2) se abrogă.»”;

— art. 31 din Legea-cadru nr. 330/2009: „Pentru personalul nou-încadrat pe funcții în perioada de aplicare etapizată, salarizarea se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare.”

Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice a fost abrogată prin art. 39 lit. w) din Legea nr. 284/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010.

De asemenea, pct. 14 din Legea nr. 97/2008 a fost abrogat prin art. 196 lit. f) din capitolul X al Legii nr. 263/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 61 referitor la rolul și structura Parlamentului și art. 75 privind sesizarea Camerelor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Din analiza dosarului cauzei reiese că autorul excepției de neconstituționalitate contestă faptul că nu beneficiază de măsura compensatorie/tranzitorie echivalentă sporului aferent titlului de specialist de clasă, spor acordat în temeiul Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 22 iulie 1999, potrivit căreia personalul militar și civil, supus reglementării acestei legi, beneficia de indemnizații, prime, sporuri, premii și alte drepturi bănești, respectiv și sporul aferent titlului de specialist de clasă care se acordă și judecătorilor militari și numai în anumite condiții.

Din motivarea autorului excepției de neconstituționalitate reiese, în esență, că acesta este nemulțumit de interpretarea dată dispozițiilor art. 31 din Legea-cadru nr. 330/2009, respectiv de faptul că pentru personalul nou-încadrat pe funcții în perioada de aplicare etapizată salarizarea se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare, neacordându-se și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, de care au beneficiat persoanele încadrate deja pe funcții similare în luna decembrie a anului 2009.

Or, Curtea constată că, în speță, sunt aplicabile prevederile legale în vigoare la data la care autorul excepției de neconstituționalitate a dobândit calitatea de judecător militar, potrivit principiului *tempus regit actum*, întrucât la data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 nu ocupa funcția publică pentru care această lege prevede o asemenea măsură

compensatorie/tranzitorie pentru persoanele care aveau deja în plată la data de 31 decembrie 2009 anumite sporuri.

În aceste condiții, Curtea reține că autorul prezentei excepții de neconstituționalitate, în realitate, solicită, pe de o parte, interpretarea normelor legale în materie, în sensul ca de sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu să beneficieze și persoanele care la acea dată nu erau încadrate în funcțiile pentru care se prevedea posibilitatea acordării sporului de specialist de clasă și, pe de altă parte, modificarea acestor norme, întrucât o asemenea interpretare ar putea fi dată numai în măsura în care textul de lege ar cuprinde o asemenea prevedere.

Or, în temeiul art. 61 din Constituție, „Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării”, astfel încât modificarea, completarea ori abrogarea normelor juridice constituie atribuții exclusive ale acestuia, iar potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”. De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a instanței de contencios constituțional, interpretarea și aplicarea normelor legale sunt apanajul exclusiv al instanțelor de judecată, precum și al instituțiilor chemate să aplice legea, astfel încât excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

De asemenea, Curtea reține că sporurile, premiile și alte stimulente, acordate diferitelor categorii de salariați prin acte normative, reprezintă drepturi salariale suplimentare, nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție. Legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula, sens în care este și jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 1.601 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie 2011, sau Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012.

2. Curtea observă că prevederile din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării, criticate în prezenta cauză, reglementează, pe de o parte, structurile centrale ale Ministerului Apărării, precum și personalul și structurile care sunt subordonate nemijlocit ministrului apărării, iar, pe de altă parte, prevăd care sunt atribuțiile Direcției instanțelor militare, respectiv „asigură managementul funcțiilor militare la nivelul instanțelor militare și acționează, împreună cu structurile de resort din Ministerul Apărării, pentru compatibilizarea sistemului jurisdicțional militar cu cel din statele membre NATO”.

De asemenea, dispozițiile criticate din Legea nr. 97/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției statuează referitor la organizarea și funcționarea, precum și atribuțiile unor structuri din cadrul Ministerului Apărării Naționale și, prin urmare, nu au incidență în cauza ce îl privește pe autorul excepției de neconstituționalitate.

Ca atare, având în vedere obiectul cauzei deduse judecării instanței *a quo*, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) și (2) și art. 18 din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării, precum și cele ale art. 1 pct. 2 și pct. 11—14 din Legea nr. 97/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, care nu au legătură cu soluționarea cauzei, astfel cum prevede art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (2), art. 18 din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, ale art. 1 pct. 2 și pct. 11—14 din Legea nr. 97/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, precum și ale art. 31 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Victor Chițu în Dosarul nr. 5.649/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

**ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI ȘI ALE
AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ**

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI
Nr. 1 din 27 ianuarie 2014

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ
Nr. 9 din 18 decembrie 2013

REGULAMENT

pentru modificarea Ordinului Băncii Naționale a României, al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare și al Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 23/120/113.136/2006 privind cerințele suplimentare de adecvare a capitalului, tranzacțiile intragrup și concentrarea riscurilor la nivelul unui conglomerat financiar

Având în vedere dispozițiile art. 15 alin. (1) și (2) și ale art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2006 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a societăților de asigurare și/sau de reasigurare, a societăților de servicii de investiții financiare și a societăților de administrare a investițiilor dintr-un conglomerat financiar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 152/2007, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 48 alin. (2) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, al dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1) lit. a), b) și d) și alin. (5), art. 6 alin. (2), respectiv art. 25 alin. (1) și (2), art. 27 și art. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare precum și ale art. 20 și 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 152/2007, cu modificările și completările ulterioare,

Banca Națională a României și Autoritatea de Supraveghere Financiară emit următorul regulament:

Art. I. — Ordinul Băncii Naționale a României, Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare și Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 23/120/113.136/2006 privind cerințele suplimentare de adecvare a capitalului, tranzacțiile intragrup și concentrarea riscurilor la nivelul unui conglomerat financiar, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.031 din 27 decembrie 2006, se modifică după cum urmează:

1. **La capitolul II secțiunea a 3-a, subsecțiunea 3.3, cuprinzând articolele 22—26, se abrogă.**

2. **La capitolul II secțiunea a 3-a, titlul subsecțiunii 3.4 va avea următorul cuprins:**

„3.4. *Combinarea celor două metode*”

Președintele Consiliului de administrație
al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

3. **Articolul 27 va avea următorul cuprins:**

„Art. 27. — Coordonatorul poate permite, după consultarea celorlalte autorități competente relevante și a entităților reglementate supuse supravegherii suplimentare, o combinație a celor două metode.”

Art. II. — Prezentul regulament se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

*

Prezentul regulament asigură transpunerea dispozițiilor art. 2 (24) din Directiva 2011/89/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2011 de modificare a Directivelor 97/78/CE, 2002/87/CE, 2006/48/CE și 2009/138/CE în ceea ce privește supravegherea suplimentară a entităților financiare care aparțin unui conglomerat financiar, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 326 din 8 decembrie 2011.

p. Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Daniel Dăianu

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN

privind modificarea Ordinului președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 256/2013 pentru aprobarea machetelor de raportare fără regim special a indicatorilor specifici și a Metodologiei transmiterii rapoartelor aferente programelor/subprogramelor naționale de sănătate curative

Văzând Referatul de aprobare al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. DG97 din 24 ianuarie 2014, având în vedere prevederile:

- titlurilor II și VIII din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare;
- Hotărârii Guvernului nr. 124/2013 privind aprobarea programelor naționale de sănătate pentru anii 2013 și 2014;
- Ordinului președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 190/2013 pentru aprobarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate curative pentru anii 2013 și 2014, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emite următorul ordin:

Art. I. — În anexa nr. 2 la Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 256/2013 pentru aprobarea machetelor de raportare fără regim special a indicatorilor specifici și a Metodologiei transmiterii rapoartelor aferente programelor/subprogramelor naționale de sănătate curative, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 și 529 bis din 22 august 2013, tabelul 1 „Situția bolnavilor tratați pe tipuri de afecțiune și a cheltuielilor aferente (lei)” și tabelul 2 „Situția stocului de medicamente (lei)” aferente Programului național de boli endocrine se modifică și se

înlocuiesc cu tabelele 1 și 2 cuprinse în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Direcțiile de specialitate din cadrul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, casele de asigurări de sănătate, unitățile sanitare nominalizate să deruleze programe/subprograme naționale de sănătate curative, farmaciile cu circuit deschis prin care se eliberează unele medicamente specifice pentru tratamentul în ambulatoriu al bolilor endocrine vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,

Cristian Silviu Bușoi

București, 30 ianuarie 2014.

Nr. 60.

ANEXĂ

CASA DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE .....

PROGRAMUL NAȚIONAL DE BOLI ENDOCRINE

Raportare pentru .....

(se completează luna sau perioada de raportare conform Ordinului nr. 190/2013)

Tabel 1 — **Situția bolnavilor tratați pe tipuri de afecțiune și a cheltuielilor aferente (lei)**

Nr. de bolnavi cărora li s-au eliberat medicamente pentru:						Cheltuieli cu medicamentele, pentru:					Cheltuieli totale
Osteoporoză			Gușa prin tireomegalie datorată carenței de iod	Gușa prin tireomegalie datorată proliferării maligne	Total	Osteoporoză			Gușa prin tireomegalie datorată carenței de iod	Gușa prin tireomegalie datorată proliferării maligne	
unități sanitare	farmacii cu circuit deschis	total				unități sanitare	farmacii cu circuit deschis	total			
C1	C2	C3	C4	C5	C6=C3+C4+C5	C7	C8	C9=C7+C8	C10	C11	C12=C9+C10+C11

Tabel 2 — **Situția stocului de medicamente (lei)**

Medicamente pentru:	Valoarea medicamentelor în stoc la începutul perioadei de raportare	Valoarea medicamentelor intrate în cursul perioadei de raportare	Valoarea medicamentelor consumate în cursul perioadei de raportare	Valoarea medicamentelor în stoc la sfârșitul perioadei de raportare
	C0	C1	C2	C3
osteoporoză				C4=C1+C2-C3
gușa carență iod				
gușa proliferare malignă				
TOTAL				

C3 osteoporoză = C7 din tabelul 1

C3 gușa carență iod = C10 din tabelul 1

C3 gușa proliferare malignă = C11 din tabelul 1

C3 TOTAL = C7+C10+C11 din tabelul 1

RECTIFICĂRI

În anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.096/2013 pentru aprobarea mecanismului de alocare tranzitorie cu titlu gratuit a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră producătorilor de energie electrică, pentru perioada 2013—2020, inclusiv Planul național de investiții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 16 ianuarie 2014, se fac următoarele rectificări:

— la nr. crt. 16, la coloana „Investiție”, în loc de: „*Centrală de cogenerare pe biomasă*” se va citi: „*Centrală de cogenerare cu turbină pe gaz și recuperare de căldură*”;

— la nr. crt. 24, la coloana „Investiție”, în loc de: „*Bloc energetic pe lignit local, parametri supraceutici*” se va citi: „*Bloc energetic pe lignit local, parametri ultrasupraceutici*”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

